

Došao je čas Božjega suda – broj jedan

Sud nad živima i proročko značenje 11. rujna

Jeff Pippenger

2024-12-18

Već prilično dugo vremena, zapravo od neposredno nakon 11. rujna, dosljedno smo poučavali da je sud nad živima započeo 11. rujna. Tu smo činjenicu razumjeli na temelju mnoštva biblijskih svjedočanstava, koja su je potvrđivala iz posve različitih smjerova. Od srpnja 2023. razumjeli smo još više pojedinosti o sudu nad živima, koji je započeo 11. rujna, u usporedbi s pojedinostima otkrivenima nedugo nakon 11. rujna. Zašto je sud nad živima započeo 11. rujna? Što je biblijski sud nad živima?

U prvom poglavlju knjige Otkrivenja glavna osobina koja se pripisuje Kristu jest da je On Alfa i Omega, Početak i Svršetak, Prvi i Posljednji. On pruža primjer upravo toga svojstva svojega karaktera kada je zapovjedio Ivanu da napiše ono što bijaše, a čineći to Ivan će također pisati i ono što će tek doći. Isus uvijek prikazuje svršetak pomoću početka. To je ono što On jest.

Biblija poistovjećuje Isusa s Riječju. Prva knjiga u Bibliji, Postanak, znači „početak“. Posljednja knjiga Biblije jest knjiga Otkrivenja, i istine koje su prvi put iznesene u knjizi Postanka obrađuju se u knjizi Otkrivenja. Postanak je Alfa, a Otkrivenje je Omega, i zajedno su Riječ, a Riječ je Isus, koji je Alfa i Omega. Božji potpis, odnosno Njegovo ime, upisan je u svaki odlomak biblijskog proroštva. Taj potpis potvrđuje da je svjetlo u tom odlomku istina.

Ako tumačenje nekoga proročkog odlomka ne nosi Božji potpis, koji je Njegovo ime, koje je Njegov karakter, tada je to tumačenje pogrešno. Postoje i druge provjere koje valja primijeniti pri tumačenju Božje proročke Riječi, ali koju god provjeru netko mogao primijeniti, ona treba biti određena unutar Božje Riječi. Ako nema ljudski načinjenih provjera, manje je i ljudski načinjenih tumačenja. Dakle, zašto? I što? Je li biblijski sud nad živima započeo 11. rujna?

Kad se Krist predstavlja u knjizi Otkrivenja, On se poistovjećuje kao početak i svršetak te se služi prorokom Ivanom kako bi prikazao što to obilježje Njegova karaktera predstavlja. On poruku cijele knjige označuje kao otkrivenje samoga sebe. Zapovijeda Ivanu da zapiše ono što je tada postojalo u Ivanovu svijetu, i čineći to Ivan bi bilježio ono što će biti na svršetku svijeta. Ivan je bio jedan od dvanaestorice vođa na početku kršćanske crkve, i stoga Ivan predočava svršetak kršćanske crkve, prikazan sto četrdeset i četiri tisuće i velikim mnoštvom u sedmome poglavlju Otkrivenja.

Biblijska je logika sljedeća: Isus je Riječ po kojoj je sve stvoreno, Riječ koja je oduvijek postojala s Njegovim Ocem, a On je također i Biblija, jer On je Riječ Božja. Prva osobina Kristova karaktera koja se uvodi u posljednjoj poruci Božje Riječi jest da On prikazuje svršetak neke stvari početkom te iste stvari. Ako se ta istina o Božjem karakteru ne primijeni u nečijem proučavanju Biblije, on ne može uistinu znati što je sud nad živima, ni zašto je započeo 11. rujna, a što je još važnije, zašto je gotovo pri svome završetku.

Kao primjer načela Alfe i Omega, drevni Izrael predočuje suvremeni Izrael, što je proročka istina koja se također može prepoznati kao: doslovni Izrael predočuje duhovni Izrael. Bez obzira na to kako bi se to moglo izraziti, i drevni doslovni Izrael i suvremeni duhovni Izrael imaju povijest početka i povijest svršetka. Tri od te četiri povijesti pripadaju prošlosti, a mi se sada nalazimo u četvrtoj i završnoj povijesti.

Tri prošle povijesti predstavljaju tri svjedoka posljednjega naraštaja zemaljske povijesti. Te tri prošle povijesti prepoznaju naraštaj koji je u knjizi Otkrivenja prikazan kao sto četrdeset i četiri tisuće. Postoje i druge proročke povijesne linije koje se također odnose na sto četrdeset i četiri tisuće, ali broj sto četrdeset i četiri tisuće sadrži proročku simboliku da su sto četrdeset i četiri tisuće oni koji su proročki predstavljeni umnažanjem dvanaest plemena drevnoga doslovnog Izraela s dvanaest učenika suvremenoga duhovnog Izraela.

Kao još jedan primjer Alfe i Omega, tri anđela iz četrnaestog poglavlja Otkrivenja predstavljaju povijest početka i svršetka. Mileritski pokret predstavlja početnu povijest trojice anđela, a pokret sto četrdeset i četiri tisuće predstavlja povijest na završetku poruke trećega anđela. Alfa-pokret navijestio je otvaranje istražnoga suda 22. listopada 1844. Omega-pokret navijestio je otvaranje suda živima, utvrđujući njegov početak kao 11. rujna.

Treći primjer Alfe i Omega, koji se lako može potvrditi nadahnućem, jest da je na početku, u alfa pokretu milerita, prispodoba o deset djevice bila ispunjena do u najsitnije pojedinosti. Sestra White poistovjećuje povijest milerita u knjizi Velika borba s kontekstom ispunjenja te prispodobe u to vrijeme. Ona uči da će omega pokret sto četrdeset i četiri tisuće također ispuniti prispodobu o deset djevice do u najsitnije pojedinosti. Tri kratka svjedočanstva Krista koja poistovjećuju svršetak s početkom.

Na početku drevnoga Izraela Gospodin je stupio u savez s Hebrejima, što je bilo predstavljeno krvlju na do vratnicima, a to je, dakako, prvi spomen Ponoćnoga poklika u Božjoj Riječi. Krštenje je simbol savezničkoga odnosa s Kristom, a Pavao nas uči da su svi Hebreji koji su izišli iz Egipta bili kršteni „u oblaku” i „u moru”. Nakon što su prešli more, dana im je mana, koja je, među ostalim, simbol subote sedmoga dana u kontekstu toga što je bila kušnja.

„Mana” predstavlja njihovu prvu kušnju, a kada su pali na svojoj desetoj i posljednjoj kušnji odbacivši poruku Jošue i Kaleba, tada ih je Gospodin odbacio kao svoj saveznički narod i sklopio savez s Jošui i Kalebom. Kada su napokon ušli u Obećanu Zemlju, obred obrezanja nije bio izvršen nad onim muškarcima rođenima tijekom četrdeset godina, jer je obred bio okončan kod pobune u Kadešu te ponovno uspostavljen u Kadešu neposredno prije ulaska. To je znak Alfe i Omega.

Četrdeset godina lutanja pustinjom započelo je pobunom protiv poruke Jošue i Kaleba, a završilo pobunom u kojoj je Mojsije udario u Stijenu te tako pogrešno predstavio Božji karakter i djelo. Početak drevnoga Izraela oslikava kraj drevnoga Izraela.

Na svršetku drevnoga Izraela Isus je, kao „Glasnik Saveza” iz trećega poglavlja Malahije, došao potvrditi „savez” s mnogima za jedan tjedan, u ispunjenju devetoga poglavlja Daniela. Kao

Glasnik Saveza, Krist je sklopio savez s kršćanskom crkvom upravo u onoj povijesti u kojoj je mimoišao prijašnji saveznički narod. Na početku drevnoga Izraela kao Božjega savezničkog naroda Gospodin je mimoišao prijašnji saveznički narod i sklopio savez s novim izabranim narodom. Upravo je to isto učinio na svršetku drevnoga Izraela.

Simbol saveza jest brak, a od Kristova rođenja pa sve do razorenja Jeruzalema 70. godine po. Kr., proročanstvo prikazuje postupni razvod Boga od drevnoga doslovnog Izraela. Dakle, kada je razvod zapravo stupio na snagu: pri Njegovu rođenju, Njegovoj smrti, kamenovanju Stjepana ili razorenju Jeruzalema?

„U međuvremenu su štovatelji iz svakoga naroda tražili Hram koji je bio posvećen štovanju Boga. Blistajući zlatom i dragim kamenjem, bio je prizor ljepote i veličanstvenosti. Ali Jehove više nije bilo u toj palači ljepote. Izrael se kao narod odvojio od Boga. Kad je Krist, pri samom završetku svoje zemaljske službe, posljednji put pogledao unutrašnjost Hrama, rekao je: ‘Eto, vaša vam se kuća ostavlja pusta.’ Matej 23,38. Dotad je Hram nazivao kućom svojega Oca; ali kad je Sin Božji izišao iz tih zidova, Božja je prisutnost zauvijek bila povučena iz Hrama podignutoga Njemu na slavu.” Djela apostolska, 145.

Dan nakon Svečanoga ulaska Krist je proglasio da je kuća Židovljeva opustošena, te je razvod bio dovršen. Tako je razvod bio dovršen kad je sunce zašlo na dan Svečanoga ulaska.

„Jeruzalem je bio dijete Njegove skrbi, i kao što nježan otac tuguje nad neposlušnim sinom, tako je Isus plakao nad ljubljenim gradom. Kako da te predam? Kako da gledam kako si određen propasti? Moram li te pustiti da napuniš čašu svojega bezakonja? Jedna je duša tako dragocjena da, u usporedbi s njom, svjetovi tonu u beznačajnost; a ovdje je trebao biti izgubljen čitav narod. Kad bi brzi sunčev zapad na zapadnom nebu iščeznuo iz vidokruga, dan milosti za Jeruzalem bio bi završen. Dok se povorka zaustavljala na obronku Maslinske gore, za Jeruzalem još nije bilo prekasno da se pokaje. Anđeo milosti tada je sklapao svoja krila da siđe sa zlatnoga prijestolja i ustupi mjesto pravdi i sudu koji je hitro dolazio. Ali Kristovo veliko srce ljubavi još je molilo za Jeruzalem, koji je prezreo Njegova milosrđa, odbacio Njegove opomene i upravo se spremao okrvaviti svoje ruke Njegovom krvlju. Kad bi se Jeruzalem samo pokajao, još ne bi bilo prekasno. Dok su posljednje zrake zalazećega sunca još obasjavale hram, kule i vrhunce, ne bi li ga neki dobri anđeo poveo k Spasiteljevoj ljubavi i odvratio njegovu propast? Lijepi i nesveti grade, koji si kamenovao proroke, koji si odbacio Sina Božjega, koji si se svojim nepokajanjem sam okivao okovima ropstva, — tvoj se dan milosti gotovo ugasio!“

„Još jednom Duh Božji govori Jeruzalemu. Prije nego što dan mine, još jedno svjedočanstvo biva dano Kristu. Glas svjedočanstva podiže se, odgovarajući na poziv iz proročanske prošlosti. Ako Jeruzalem bude čuo taj poziv, ako primi Spasitelja koji ulazi na njegova vrata, još može biti spašen.“

„Došli su izvještaji do vladara u Jeruzalemu da Isus pristupa gradu s velikim mnoštvom naroda. Ali oni nemaju dobrodošlice za Sina Božjega. U strahu izlaze da Ga susretnu, nadajući se da će raspršiti mnoštvo. Kad se povorka upravo sprema sići s Maslinske gore, zaustavljaju je vladari. Oni ispituju uzrok toga burnog klicanja od radosti. Dok postavljaju pitanje: ‘Tko je

ovo?', učenici, ispunjeni duhom nadahnuća, odgovaraju na to pitanje. Rječitim riječima ponavljaju proročanstva o Kristu:

„Adam će vam reći: Sjeme će ženino satrti zmiji glavu.“

„Upitaj Abrahama; on će ti reći: to je ‘Melkisedek, kralj Salema’, Kralj mira. Postanak 14,18.“

„Jakov će ti reći: On je Šilo iz plemena Judina.“

„Izaija će vam reći: ‘Emanuel’, ‘Divni, Savjetnik, Silni Bog, Otac vječni, Knez mironosni.’ Izaija 7,14; 9,6.

„Jeremija će vam reći: Izdanak Davidov, ‘Gospodin, Pravda naša’. Jeremija 23,6.“

„Daniel će ti reći: On je Mesija.“

„Hošea će vam reći: On je ‘Gospodin, Bog nad vojskama; Gospodin je spomen Njegov.’ Hošea 12,5.“

„Ivan Krstitelj reći će vam: On je ‘Jaganjac Božji, koji oduzima grijeh svijeta.’ Ivan 1,29.

„Veliki Jehova objavio je sa svojega prijestolja: ‘Ovo je Sin moj ljubljani.’“ Matej 3,17.

„Mi, Njegovi učenici, objavljujemo: Ovo je Isus, Mesija, Knez života, Otkupitelj svijeta.“

„I knez sila tame priznaje Ga, govoreći: ‘Znam tko si, Svetac Božji.’ Marko 1,24.“ Isusov život, 577–579.

Povijest Kristova svečanog ulaska predodnačivala je povijest Ponoćnog poklika u razdoblju mileritskog pokreta. Odlomak sestre White pokazuje da su, kada je ulazak započeo, ljudi došli pod nadahnuće Duha Svetoga, a zatim je Krist zastao i plakao nad Jeruzalemom. Nakon toga nastavio je ulazak te se potom suočava sa židovskim vodstvom. Želio bih izdvojiti određena obilježja ove priče kako bih utvrdio putokaze koji se ponavljaju u povijesti milerita. No najprije želim istaknuti jednu pojedinost o početku i završetku. Ono što smo upravo naveli od sestre White predstavlja završetak jednoga poglavlja, a početak sljedećega poglavlja kaže sljedeće.

Kristov svečani ulazak u Jeruzalem bio je nejasna predlika Njegova dolaska na nebeskim oblacima sa silom i slavom, usred pobjedničkog klicanja anđela i radovanja svetih. Tada će se ispuniti Kristove riječi upućene svećenicima i farizejima: „Nećete Me vidjeti odsad dok ne reknete: Blagoslovljen Onaj koji dolazi u ime Gospodnje.“ Matej 23,39. U proročkoj viziji Zahariji je bio pokazan taj dan konačne pobjede; a vidio je i udes onih koji su pri prvom dolasku odbacili Krista: „I gledat će na Mene kojega su proboli, i naricat će za Njim kao što se nariče za jedincem, i gorko će ga oplakivati kao što se gorko oplakuje prvenac.“ Zaharija 12,10. Taj je prizor Krist predvidio kada je gledao grad i plakao nad njim. U prolaznoj propasti Jeruzalema vidio je konačno uništenje onoga naroda koji je bio kriv za krv Sina Božjega.

„Učenici su vidjeli mržnju Židova prema Kristu, ali još nisu vidjeli kamo će ona odvesti. Još nisu razumjeli pravo stanje Izraela niti shvaćali odmazdu koja je trebala pasti na Jeruzalem. To im je Krist otkrio značajnom zornom poukom.“

„Posljednji poziv Jeruzalemu bio je uzaludan. Svećenici i glavari čuli su kako glas proroštva iz prošlosti odjekuje u mnoštvu kao odgovor na pitanje: ‘Tko je ovaj?’, ali ga nisu prihvatili kao glas Nadahnuća. U gnjevu i zaprepaštenju pokušali su ušutkati narod. U mnoštvu su bili i rimski časnici, i njima su Njegovi neprijatelji optuživali Isusa kao vođu pobune. Prikazivali su da će On upravo preuzeti posjed hrama i zakraljevati se kao kralj u Jeruzalemu.” The Desire of Ages, 580.

Poanta koju nisam želio propustiti jest da Kristov slavodobitni ulazak u Jeruzalem predočava ne samo Ponoćni poklič iz mileritske povijesti, nego i svršetak svijeta. On je povezan s Kristovim povratkom na početku tisućljeća iz dvadesetog poglavlja Otkrivenja, kao i s Njegovim povratkom s Novim Jeruzalemom na kraju tisućljeća. Također je povezan sa smrću bezbožnika o Njegovu drugom dolasku i s njihovim konačnim sudom na kraju tisućljeća. Početak posljednjega odlomka glasi: „Posljednji poziv Jeruzalemu bio je uzaludan. Svećenici i glavari čuli su kako mnoštvo, kao odgovor na pitanje: ‘Tko je ovo?’, odjekuje proročki glas prošlosti, ali ga nisu prihvatili kao glas Nadahnuća.”

Posljednji poziv bio je uzaludan, a taj je poziv bio prikazan kao „proročki glas prošlosti“. Mnoštvo u Kristovo vrijeme odbacilo je svoj posljednji poziv, jer je odbacilo Jeremijin savjet da se vrati na stare staze. Odbili su također i metodologiju redak po redak, jer su učenici odgovorili na pitanje „Tko je ovo?“ tako što su sabrali nekoliko svjedoka zajedno, redak po redak, ovdje malo i ondje malo.

Kad Krist započne ulazak u Jeruzalem, usput zastaje. Sve započinje ispunjenjem proroštva dok učenici pribavljaju magaricu na kojoj će Krist jahati. On nikada prije nije jahao životinju, a ni ta životinja nikada prije nije bila jahna. Logika ukazuje na čudo, jer koja životinja dopušta jahača prvi put, i tko zna upravljati jahanjem magarice koja to nikada prije nije činila. To je slično onomu kad su Filistejci stavili prinos na kola zajedno s Kovčegom te upregnuli dvije krave koje su obje dojile telad i koje nikada prije nisu vukle kola, a one su odmah napustile telad i krenule na put da vrate Kovčeg Hebrejima. Kovčeg je na putu prema Jeruzalemu, a kada ga David napokon unese u Jeruzalem, time je predoznačio Kristov trijumfalni ulazak.

Kad je Krist jednom uzjahao na magarca, narod je počeo prostirati svoje haljine po putu, sjeći palmine grane, a klici su odjekivali: „Hosana Sinu Davidovu! Blagoslovljen Onaj koji dolazi u ime Gospodnje! Hosana na visinama.” (Matej 21,9) Vođe se opiru i traže da Isus ušutka mnoštvo. Kreću dalje, a Isus zastaje kako bi zaplakao nad izgubljenim čovječanstvom, koje predstavlja Jeruzalem. Zatim se povorka nastavlja, a vođe još jednom posreduju, zahtijevajući da saznaju tko je Isus. Tada učenici odgovaraju svjedočanstvom proroka, redak po redak.

Povijesti koju sada razmatramo prethodilo je uskrsnuće Lazara, koje označava prvo razočaranje u proročkoj liniji prikazanoj u prispodobi o deset djevica, kao i Uzin dodir Kovčega, u liniji Davidova trijumfalnog ulaska u Jeruzalem. Prvo razočaranje povezano je s vremenom odgode, a Krist je odgodio kada je prvi put čuo da je Lazar bolestan, kao što je i David odgodio ostavivši Kovčeg ondje gdje je Uza umro, sve dok ga kasnije nije ponovno uzeo. Lazar je umro, a potom je uskrsnut. Lazar je onaj koji potom vodi magarca na kojem Isus ulazi u Jeruzalem.

U milleritskoj povijesti drugi je anđeo stigao 19. travnja 1844., pri prvom razočaranju, koje je označilo početak vremena odgode. Nakon toga Samuel Snow počeo je postupno razvijati poruku Ponoćnog pokliča. Postupni razvoj te poruke prikazan je Kristovim ulaskom u Jeruzalem. Napredovanje Snowova djela također je prikazano putovanjem Kovčega, od Filistejaca, do kola, do Uze i naposljetku u Jeruzalem.

Ulazak započinje proglasom naroda kada su vođe rekle Kristu da ušutka mnoštvo, nakon čega slijedi Kristov plač, a zatim proglas učenikā kada su tvrdokorne vođe upitale tko je Krist. Očitovanje nadahnuća u narodu koje je proizvelo prvi odgovor tvrdokornih vođa ponavlja se po učenicima kada su iznijeli „redak po redak“ mnoštvo proročkih svjedoka iz prošlosti. Kad je toga dana sunce zašlo, drevni je Izrael bio razveden od Boga.

U toj povijesti obaviješteni smo da učenici nisu „shvaćali odmazdu koja je trebala pasti na Jeruzalem“. „Odmazda“ koja je trebala „pasti na Jeruzalem“ bila je učenicima predložena „značajnom zornom poukom“. Ta značajna zorna pouka bilo je prokletstvo smokve. Razaranje Jeruzalema, koje učenici još nisu razumjeli, bilo je prikazano prokletstvom smokve, a također i prisposodobom koju je Krist prethodno iznio o smokvi.

„Upozorenje vrijedi za sva vremena. Kristov čin proklinjanja stabla koje je stvorila Njegova vlastita sila stoji kao upozorenje svim crkvama i svim kršćanima. Nitko ne može vršiti Božji zakon a da ne služi drugima. Ali ima mnogo onih koji ne žive Kristovim milosrdnim, nesebičnim životom. Neki koji sebe smatraju izvrsnim kršćanima ne razumiju što sačinjava službu Bogu. Oni planiraju i razmišljaju kako bi ugodili sebi. Djeluju samo s obzirom na sebe. Vrijeme za njih ima vrijednost samo utoliko koliko mogu pribaviti za sebe. U svim životnim poslovima to je njihov cilj. Ne služe drugima, nego sebi. Bog ih je stvorio da žive u svijetu u kojem se mora vršiti nesebična služba. Namijenio ih je da pomažu svojim bližnjima na svaki mogući način. Ali njihovo je ja toliko veliko da ne mogu vidjeti ništa drugo. Oni nisu u dodiru s čovječanstvom. Oni koji tako žive za sebe nalik su smokvi koja je imala svako prividno obilježje, ali je bila bez roda. Oni se drže oblika bogoštovlja, ali bez pokajanja i vjere. U ispovijedanju poštuju Božji zakon, ali poslušnost nedostaje. Govore, ali ne čine. U presudi izrečenoj nad smokvom Krist pokazuje koliko je u Njegovim očima mrsko to isprazno pretvaranje. On izjavljuje da je otvoreni grešnik manje kriv od onoga koji tvrdi da služi Bogu, a ne donosi rod na Njegovu slavu.“

„Prisposodoba o smokvi, izrečena prije Kristova posjeta Jeruzalemu, bila je u izravnoj vezi s poukom koju je dao proklevši neplodno stablo.“ The Desire of Ages, 584.

Nakon posljednjega sukoba s vođama, Isus se povukao da se tijekom noći moli, a zatim je ujutro, prolazeći pokraj smokve, prokleo je.

„Nije bilo vrijeme zrelih smokava, osim u nekim krajevima; i na visoravnima oko Jeruzalema moglo bi se doista reći: 'Vrijeme smokava još nije došlo.' No u voćnjaku u koji je Isus došao, jedno se stablo činilo ispred svih ostalih. Već je bilo prekriveno lišćem. U naravi je smokve da se prije nego što se lišće otvori pojavljuje plod koji raste. Stoga je to stablo, puno lišća, davalo obećanje dobro razvijena ploda. Ali njegov je izgled bio varljiv. Pretražujući njegove grane, od najniže do najviše grančice, Isus nije našao 'ništa osim lišća'. Bila je to masa razmetljiva lišća,

ništa više.”

„Krist je izrekao nad njim strašno prokletstvo. ‘Nitko do vijeka više ne jeo ploda s tebe’, rekao je. Sljedećega jutra, dok su Spasitelj i Njegovi učenici ponovno bili na putu prema gradu, njihovu su pozornost privukle sasušene grane i klonulo lišće. ‘Učitelju’, reče Petar, ‘gle, smokva koju si prokleo usahnula je.’

„Kristov čin proklinjanja smokve zapanjio je učenike. Činio im se nesličnim Njegovim putovima i djelima. Često su Ga bili čuli kako izjavljuje da nije došao osuditi svijet, nego da se svijet po Njemu spasi. Sjetili su se Njegovih riječi: ‘Sin Čovječji nije došao da uništi živote ljudske, nego da ih spasi.’ Luka 9,56. Njegova čudesna djela bila su učinjena da obnavljaju, a nikada da uništavaju. Učenici su Ga poznavali jedino kao Obnovitelja, Iscjelitelja. Ovaj je čin stajao osamljen. Koja mu je bila svrha? pitali su se.“

„Bogu je mila milost.” „Ja živim, govori Gospod Bog, nije mi draga smrt bezbožnika.” Mihej 7,18; Ezekiel 33,11. Njemu je djelo uništenja i navještaj suda „neobično djelo”. Izaija 28,21. Ali upravo iz milosti i ljubavi On podiže zastor s budućnosti i otkriva ljudima posljedice puta grijeha.

„Prokletstvo smokve bilo je uprizorena prisudoba. To neplodno stablo, koje je razmetljivo isticalo svoje varavo lišće upravo pred Kristovim licem, bilo je simbol židovskog naroda. Spasitelj je želio svojim učenicima jasno predložiti uzrok i izvjesnost propasti Izraela. U tu je svrhu stablo obdario moralnim svojstvima i učinio ga tumačem božanske istine. Židovi su se jasno izdvajali od svih drugih naroda, ispovijedajući odanost Bogu. On ih je osobito obasuo milošću, i oni su polagali pravo na pravednost iznad svakoga drugog naroda. Ali bili su iskvareni ljubavlju prema svijetu i pohlepom za dobitkom. Hvalili su se svojim znanjem, ali su bili neupućeni u Božje zahtjeve i puni licemjerja. Poput neplodna stabla, širili su svoje razmetljive grane uvis, bujna izgleda i lijepa oku, ali nisu donosili ‘ništa osim lišća’. Židovska religija, sa svojim veličanstvenim Hramom, svojim svetim žrtvenicima, svojim svećenicima s mitrama i dojmljivim obredima, doista je bila lijepa po vanjštini, ali su poniznost, ljubav i dobrohotnost nedostajale.” Želja vjekova, 581, 582.

Započeli smo postavljanjem dvaju pitanja na koja upravo odgovaramo. Ta su pitanja glasila: „Zašto je sud nad živima započeo 11. rujna? Što je biblijski sud nad živima?”

Nekoliko redaka proročanstva koje smo upravo postavili biblijska su svjedočanstva o sudu živima. Ti retci proročanstva obuhvaćaju mnogo više od samih „osnova” suda, ali najprije odgovaramo na pitanja o 11. rujna i sudu živima.

„Promatrah“, kaže prorok Daniel, „dok se ne postaviše prijestolja, i sjede Pradavni: odjeća Njegova bijaše bijela kao snijeg, a kosa na glavi Njegovoj kao čista vuna; prijestolje Njegovo bijaše kao plamen ognjeni, a kotači njegovi kao oganj razgoren. Rijeka ognjena izvirala je i tekla ispred Njega; tisuću tisuća služahu Mu, i deset tisuća puta deset tisuća stajahu pred Njim: sud sjede, i knjige se otvoriše.“ Daniel 7:9, 10, R.V.

„Tako je prorokovu viđenju bio predložen veliki i svečani dan kada će karakteri i životi ljudi proći na preispitivanje pred Sucem sve zemlje, i kada će svakomu biti uzvraćeno ‘prema

njegovim djelima'. Pradavni od dana jest Bog Otac. Psalmist kaže: 'Prije nego se rodiše gore, ili prije nego si oblikovao zemlju i svijet, od vijeka do vijeka, Ti si Bog.' Psalam 90:2. On, izvor svakoga bića i vrelo svakoga zakona, predsjedat će sudu. A sveti anđeli, kao služitelji i svjedoci, na broj 'deset tisuća puta deset tisuća i tisuće tisuća', nazočni su ovom velikom sudu.“

„I gle, netko kao Sin Čovječji dođe s oblacima nebeskim i pristupi Pradavnome, i dovedoše ga pred Njega. I bi Mu dana vlast, i slava, i kraljevstvo, da Mu služe svi narodi, plemena i jezici: vlast Njegova vlast je vječna, koja neće proći.“ Daniel 7,13.14. Kristov dolazak koji je ovdje opisan nije Njegov drugi dolazak na zemlju. On dolazi k Pradavnome na nebu da primi vlast i slavu i kraljevstvo, koje će Mu biti dano po završetku Njegova djela kao Posrednika. Upravo je taj dolazak, a ne Njegov drugi dolazak na zemlju, bio u proročanstvu naviješten da se zbude po svršetku 2300 dana, godine 1844. Praćen nebeskim anđelima, naš veliki Veliki svećenik ulazi u Svetinju nad svetinjama i ondje se pojavljuje u Božjoj prisutnosti da izvrši posljednje čine svoje službe za čovjeka — da obavi djelo istražnoga suda i da izvrši pomirenje za sve za koje se pokaže da imaju pravo na njegove blagodati.

„U simboličnoj službi samo su oni koji su došli pred Boga s priznanjem i pokajanjem, i čiji su grijesi, putem krvi žrtve za grijeh, bili preneseni u Svetište, imali udjela u službi Dana pomirenja. Tako će u velikom danu konačnog pomirenja i istražnoga suda jedini slučajevi koji se razmatraju biti slučajevi onih koji se izjašnjavaju kao Božji narod. Sud nad bezbožnima zasebno je i odvojeno djelo te se odvija u kasnijem razdoblju. 'Jer je vrijeme da sud počne od kuće Božje; a ako najprije počne od nas, kakav će biti svršetak onih koji se ne pokoravaju evanđelju?' 1 Petrova 4,17.“

„Nebeske knjige zapisa, u kojima su zabilježena imena i djela ljudi, trebaju odrediti odluke suda. Prorok Daniel kaže: 'Sud sjede, i knjige se otvoriše.' Otkrivenik, opisujući isti prizor, dodaje: 'I druga se knjiga otvori, koja je knjiga života; i mrtvima bi suđeno po onome što je napisano u knjigama, po djelima njihovim.' Otkrivenje 20,12.

„Knjiga života sadrži imena svih koji su ikada stupili u službu Božju. Isus je svojim učenicima rekao: 'Radujte se što su vaša imena zapisana na nebu.' Luka 10,20. Pavao govori o svojim vjernim suradnicima, 'čija su imena u knjizi života.' Filipljanima 4,3. Daniel, gledajući unaprijed na 'vrijeme nevolje kakve još nije bilo', izjavljuje da će Božji narod biti izbavljen, 'svatko tko se nađe zapisan u knjizi'. A pisac Otkrivenja kaže da će samo oni ući u grad Božji čija su imena 'zapisana u Janjetovoj knjizi života'. Daniel 12,1; Otkrivenje 21,27.“

„'Spomen-knjiga' piše se pred Bogom, u kojoj su zabilježena dobra djela 'onih koji se boje Gospoda i misle na ime Njegovo'. Malahija 3,16. Njihove riječi vjere, njihova djela ljubavi, upisana su na nebu. Nehemija na to upućuje kada kaže: 'Spomeni me se, Bože moj, ... i ne izbriši mojih dobrih djela koja sam učinio za dom Boga svojega.' Nehemija 13,14. U knjizi Božje uspomene svako djelo pravednosti ovjekovječeno je. Ondje se vjerno bilježi svaka nadvladana kušnja, svako pobijeđeno zlo, svaka izgovorena riječ nježne samilosti. I svaki čin žrtve, svaka patnja i žalost podnesena radi Krista, zapisana je. Psalmist kaže: 'Ti brojiš moja lutanja; suze moje stavi u miješ svoj: nisu li u knjizi tvojoj?' Psalam 56,8.“

„Postoji i zapis o grijesima ljudi. ‘Jer će Bog svako djelo izvesti na sud, sa svakom tajnom stvari, bila dobra ili bila zla.’ ‘Za svaku ispraznu riječ koju ljudi izgovore dat će račun na dan suda.’ Spasitelj kaže: ‘Jer ćeš se svojim riječima opravdati i svojim ćeš se riječima osuditi.’ Propovjednik 12:14; Matej 12:36, 37. Tajne namjere i pobude pojavljuju se u nepogrešivom zapisu; jer Bog će ‘iznijeti na vidjelo što je skriveno u tami i objaviti nakane srdaca.’ 1 Korinćanima 4:5. ‘Evo, zapisano je preda Mnom, ... vaša bezakonja i bezakonja vaših otaca zajedno, govori Gospodin.’ Izaija 65:6, 7.”

„Djelo svakoga čovjeka dolazi na ispit pred Boga i biva zabilježeno kao vjernost ili nevjernost. Nasuprot svakomu imenu u nebeskim se knjigama s užasavajućom točnošću unosi svaka pogrešna riječ, svako sebično djelo, svaka neispunjena dužnost i svaki tajni grijeh, zajedno sa svakim lukavo prikrivenim pretvaranjem. Nebom poslana upozorenja ili ukori koji su zanemareni, protraćeni trenuci, neiskorištene prilike, utjecaj izvršen na dobro ili na zlo, sa svojim dalekosežnim posljedicama — sve to bilježi anđeo zapisničar.“

„Božji zakon je mjerilo po kojemu će u sudu biti ispitani karakteri i životi ljudi. Mudri čovjek kaže: ‘Boj se Boga i drži Njegove zapovijedi, jer to je sva dužnost čovjekova. Jer će Bog svako djelo izvesti na sud.’ Propovjednik 12:13, 14. Apostol Jakov opominje svoju braću: ‘Tako govorite i tako činite kao oni kojima će se suditi po zakonu slobode.’ Jakov 2:12.

„Oni koji u sudu budu ‘proglašeni dostojnima’ imat će udjela u uskrsnuću pravednih. Isus je rekao: ‘A koji se nađu dostojnima postići onaj svijet i uskrsnuće od mrtvih... jednaki su anđelima i sinovi su Božji, budući da su sinovi uskrsnuća.’ Luka 20,35.36. I ponovno izjavljuje da će ‘oni koji su činili dobro’ izaći ‘na uskrsnuće života’. Ivan 5,29. Mrtvi pravednici neće biti uskrsnuti sve do nakon suda na kojem budu proglašeni dostojnima ‘uskrsnuća života’. Stoga oni neće osobno biti prisutni pred sudskim prijestoljem kada se njihovi zapisi budu ispitivali i njihovi slučajevi odlučivali.“

„Isus će se pojaviti kao njihov zagovornik, da za njih zastupa pred Bogom. ‘Ako tko sagriješi, imamo zagovornika kod Oca, Isusa Krista pravednika.’ 1 Ivanova 2,1. ‘Jer Krist nije ušao u rukotvorena svetišta, koja su slika istinskih, nego u samo nebo, da se sada za nas pojavi pred licem Božjim.’ ‘Stoga može i potpuno spasiti one koji po njemu pristupaju Bogu, jer uvijek živi da posreduje za njih.’ Hebrejima 9,24; 7,25.“

„Kad se u sudu otvore knjige zapisa, pred Bogom dolaze na razmatranje životi svih koji su vjerovali u Isusa. Počevši od onih koji su prvi živjeli na zemlji, naš Zastupnik iznosi slučajeve svakoga uzastopnog naraštaja i završava sa živima. Svako se ime spominje, svaki se slučaj pomno ispituje. Neka se imena prihvaćaju, neka se imena odbacuju. Kad kod nekih u knjigama zapisa ostanu grijesi za koje se nisu pokajali i koji nisu oprošteni, njihova će imena biti izbrisana iz knjige života, a zapis o njihovim dobrim djelima bit će izbrisan iz knjige Božjeg spomena. Gospodin je objavio Mojsiju: ‘Tko je sagriješio protiv Mene, njega ću izbrisati iz svoje knjige.’ Izlazak 32:33. A prorok Ezekiel kaže: ‘Kad se pravednik odvrati od svoje pravednosti i počini bezakonje, ... sva njegova pravedna djela koja je činio neće se spominjati.’ Ezekiel 18:24.” Velika borba, 479–483.

Nastavit ćemo ovo proučavanje i odgovoriti na postavljena pitanja u sljedećem članku ove serije.